

El que em va fer posar furios quan em van dir que jo era un "fanfarron" que volia fer coses amb els seus diners perquè jo no tenia ni cinc, i era veritat que no en tenia ni cinc, però valia més tenir amor al pròxim que ser esclaus dels diners com eren ells i que jo encara no els havia demanat ni cinc cèntims, jo sols volia que fossin els capdavanters per veure si salvaven la Germandat que no desaparegués que malauradament va ser inevitable la seva desaparició.

Tot seguit em varen dir si tu no en tens ni cinc ni nosaltres no t'en volem donar, amb quins diners contes per pagar aquesta despesa?. Sencillament amb els diners que deixem de guanyar tots els del poble i les seves paròquies ja que el que demano és per el servei del municipi,. No ho entenien i en breus paraules els hi vaig explicar la forma de conseguir diners era d'una manera

molt fàcil si haguessin volgut fer el que jo els proposava.

En aquells temps a La Roca, o sigui en el terme es recolectaven més de 300 vagonets de patates a un cèntim o dos per Kg. que quedessin a un fons per pagar la despesa crec que en pocs anys s'hagués pogut pagar tot i avui tot el poble en gaudiríem i en l'evolució que hi ha hagut és de primera necessitat i no va haver manera de convèncels.

I ara no tenim ni Germandat ni dispensari, ni ambulància i si alguna persona pensa el mateix que era boix s'equivoca perquè no hagués sigut el primer poble que s'hauria fet una obra de molta importància amb un cèntim o dos per quilo de patata i si no s'ho creuen que ho preguntin a Argenton que els hi explicaran i ara ho tindríem tot i tindríem els mateixos diners que tenim.

Alguns pensaran que escric el que escric pel que em va passar

i no s'equivoquen, em vaig veure amb la corda al coll i amb el cavall a punt de marxar i crec que amb una mica de bona voluntat es podria aconseguir almenys l'ambulància perquè no es repetís el meu cas.

I fins i tot crec que ara podria ser més fàcil que abans perquè abans hi havia pocs que tinguessin carnet de conduir i avui l'Ajuntament disposa d'una plantilla de policies que són prou competents i el suficientment servicials per portar una ambulància en cas d'urgència, fins i tot podrien fer un curset de socorrisme com va fer en Narcís com tinc entès que va fer.

Per acabar diré que si escric alguna cosa que hagi molestat o bé si alguna persona hagués demanat el que jo demano i no me'n recordo que em perdoni perquè no és la meua intenció ferir la sensibilitat de ningú.

Pasqual Ferrer

E S P L A I

El Grup Esplai-Colònies amb la seva idea de fer viure les colònies als pares dels nois que sortiran a l'estiu, va organitzar una excursió a Besalú el dia 20 d'aquest mes amb la finalitat de fer una mica de convivència entre els pares i per altra banda conèixer de dins la casa on els nostres fills hi passaran uns dies el mes de juliol.

La sortida va ésser tot el puntual que pot ser tenint en compte que sempre hi ha qui li costa més deixar els llençols. El camí es va fer curt doncs la mainada i algú que no ho és, ens van distreure amb els seus acudits i cançons, i els autocars dintre del que cap eren prou còmodes. (aquests autocars són els mateixos que van portar a Colón a Cadis, com veieu "nous de trinca"). A Banyoles vam parar a esmorzar tot contemplant les meravelloses vistes del llac, i admirant "La Ramona", un dels peixos més vells del món (això diuen) I després d'esmorzar vam marxar fins la població de Besalú.

A l'arribar a Besalú i després de donar una volta pel poble, la majoria de gent va decidir fer una caminadeta per anar a veure un terreny que té la casa de colònies junt amb una casa antiga, i on els nois més grans podran fer una

acampada si s'escau, el que passa és que els anys passen i la gent s'anava quedant pel camí, i van ésser molts pocs els valents que van arribar-hi, i algú dels que va arribar, després es queixava de les agulletes.

Vam visitar la casa que està molt ben acondicionada, i van haver comentaris per tots els gustos; ja que hi trova problemes i altres aventatges, com és lògic no plou sempre a gust de tots, encara que els comentaris positius eren molt més que els negatius. Sembla que la majoria trova com a únic inconvenient el que estigui dintre del poble, si bé en general la gent estava prou satisfeta per la casa i la netedat i ordre que hi havia.

Després va arribar l'hora de dinar i amb la sorpresa d'uns improvisats cambrers. (els pares, no les mares) vam poder comprovar com menjaran els nostres fills a colònies.

Tot dintre d'un bon humor i alegria que va augmentar tal com s'anaven buidant les ampolles de vi (per cert de gran qualitat, encara que d'això els nostres fills no podran gaudir-ne). Després va arribar l'hora de la "rifa", es va sortejar una cambra de fer fotos i un "transistor", tot serveix per anar recollint mica a mica diners,

per què la "patacada" de les colònies no sigui tant grossa. Després vam fer una gran rotllana i ens vam entretenir amb diferents jocs, i descobrir els grans dots artístics d'algú dels assistents.

I ja a mitja tarda vam començar la tornada amb un petit espanyol en un dels autocars. I ja a La Roca vam acomiadar-nos amb moltes ganes de repetir aquestes sortides, que fan que la gent del poble ens coneguem més els uns als altres i agafem consciència de "poble" que a vegades no la tenim massa.

La nota negativa de la sortida la vam tenir en el "mossèn"; que al no poder venir en el autocar per els seus deures amb la comunitat, va decidir venir-hi amb el seu cotxe un cop acabada la "Missa de 12"; i així ho va fer però els elements s'hi van oposar, i una averia amb el seu "bòlid", no sols li va impossibilitar estar a l'hora de dinar, sinó que a més a més li va donar "la tarda", buscant un mecànic i amb els nervis lògics d'una persona que sap que l'estan esperant per dinar. Esperem que una altre vegada tingui més sort.

Grup Esplai-Colònies
del Patronat Parroquial